

Nora Roberts

Rejtett természet

Villanófény

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelről vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Nora Roberts, 1986 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A mű eredeti címe: *Second Nature* (Silhouette, Special Edition)

● *Magyarra fordította:* Hanny Norbert

Második, átdolgozott kiadás

© Nora Roberts, 1986 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A mű eredeti címe: *One Summer* (Silhouette, Special Edition)

● *Magyarra fordította:* Hanny Norbert

Második, átdolgozott kiadás

● *Kép:* Thinkstock

ISBN 978-963-448-480-6

HU ISSN 1588-8096

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

● *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

● *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

● *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

● *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária

● *Telefon:* +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.harpercollins.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és résztvénypályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Résztvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

● *Szedés:* HarperCollins Magyarország Kft.

● *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.

● *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.

● *Megrendelés száma:* 801605

● *Nyomatás időpontja:* 2018/29.

● *Felelős vezető:* Szlancsik János ügyvezető igazgató

Tartalom

Rejtett természet	5
Villanófény	225

A The New York Times sikerszerzője

NORA ROBERTS

Rejtett természet

Előhang

„...meg a fehér és hideg teliholddal. Láta, hogyan mozognak és reszketnek az árnyak élőlények módjára a jégkéreggel bevont havon. Fekete és fehér. Fekete égbolt, fehér hold, fekete árnyékok, fehér hó, ameddig a szem ellát. Nagy-nagy üresség, a színek hiánya vette körül. Az egyetlen hang a morajló szélzúgás volt a csupasz fák között. De tudta, hogy nincs egyedül, hogy ez a feketeség és fehérség nem nyújt számára biztonságot. Dermedt szívében égető félelem mocorgott. Akadozó lélegzete apró fehér felhőkben szakadt ki belőle. Fekete árnyék vetődött elé a fagyott talajra. Nem volt hová menekülnie.”

Hunter megszívta cigarettáját, aztán a füstfátyolon át rámeredt a számítógép képernyőjén kirajzolódott szavakra. Michael Trent meghalt. Ő teremtette, kizárólag erre alkotta meg, erre a teliholdnál bekövetkező hideg, nyomorult halálra. Nem büntudat, hanem inkább a beteljesülés érzése lett úrrá rajta, amiért elpusztította teremtményét, akit jobban ismert, mint saját magát.

Mindamellettt úgy fejezte be a harmadik fejezetet, hogy Michael meggyilkolásának részleteit az olvasó képzeletére bízta. Leírta a hangulatot, utalt a titkokra, érzékeltette, de nem magyarázta meg a gyászos véget. Tudta, hogy ez a szokása csalódással és egyben elragadtatással tölti el híveit.

A rémisztőt, a lélegzetelállítót, a kimondhatatlant írta meg. Kiszámított pontossággal megjelenítette az emberi elme legsötétebb rémálmaid, és érzékelhetővé, megfoghatóvá

tette a lehetetlent, hétköznapivá a rejtelmest. A hétköznapit borzongatóvá csavarta. Úgy használta a szavakat, ahogyan festőművész a palettát, és olyan színvilágúra, olyan magával ragadóra alkotta történeteit, hogy az első oldaltól kezdve lebilincselte az olvasót.

A horror műfaját művelte, elképesztő sikerrel. Öt éve immár mesternek számított a maga területén. Hat észveszejtő sikerkönyvet írt, amelyek közül négyet filmvászonra is átdolgozott. A kritikusok az egekig magasztalták, az eladási példányszámok csúcspontokat döntöttek, és a világ minden tájáról özönlöttek a rajongói levelek.

Ám mindez a legkevésbé sem izgatta. Tulajdonképpen önmagának írt. Ha műve másokat is szórakoztatott, elégedettség töltötte el. De bárhogyan fogadták is a kritikusok és az olvasók a könyvét, ő csak írt tovább. Megvolt a munkája; megvolt a magánélete.

Nem tekintette magát remetének; nem tekintette magát emberkerülőnek. Egyszerűen csak azt az életet élte, amelyet választott magának. Ugyanazt csinálta, mint hat évvel korábban... a hírnév, a siker és a nagy előlegek előtt.

Ha valaki megkérdezte volna tőle, hogy sikerszerzőként megváltozott-e az élete, visszakérdezett volna: ugyan miért változott volna? Író volt már azelőtt is, hogy *Az ördög járandósága* az első helyre ugrott a *The New York Times* toplistáján. Most is író. Ha azt akarná, hogy megváltozzon az élete, vízvezeték-szerelőnek kellene állnia.

Egyesek azt mondták, számításból ilyen az életstílusa – a hatás kedvéért állítja be magát különcknek. Jó reklám. Mások azt híresztelték, hogy farkasokat tenyészt. Megint mások azt állították, hogy nem is létezik, csupán egy okos kiadó képzeletének szüleménye. Hunter Brown azonban figyelmen kívül hagyta, akárki akármit mondott. Változatlanul csak azt hallotta meg, amit hallani akart, csak azt látta, amit arra érdemesített, és mindenre emlékezett.

Nekikészülődött a következő fejezetnek. A következő szó, a következő fejezet, a következő könyv sokkal inkább

foglalkoztatta, mint bármely, a személyéről feltételezésekbe bocsátkozó cikk.

Hatodik órája dolgozott már aznap, és úgy érezte, még legalább két óráig nem hagyja el az ihlet. A történet úgy folyt belőle, mint a jeges forrásvíz: hidegen és tisztán.

Szaporán nyomkodta a számítógép billentyűzetét. Napbarnított kézfejére, széles tenyerére, hosszú ujjaira pillantva bárki azt gondolhatta volna, hogy koncertók vagy elbeszélő költemények kerülnek ki a keze alól. Pedig szörnyeket alkotott – nem vérszívó vámpirokat vagy pikkelyes bőrű lényeket, hanem igazi, borzongató rémeket. Mindig elegendő mennyiségű valóságélemet, elegendő hétköznapi mozzanatot szőtt a történetbe, hogy a szörnyűség közhelyszerűnek és nagyon is hihetőnek hasson. Művei sötét szobájában egy alak ólálkodott, és ez az alak nem volt más, mint minden ember saját félelme. Mindig rátalált. Aztán fokról fokra, lassan kinyitotta a szoba ajtaját.

Cigaretája elfeledve hamvadt a könyökénél, a teli hamutartóban. Túl sokat dohányzott. Talán ez volt az egyetlen külső megnyilvánulása az önmaga vállalta lelki kénysernek, a sürgetésnek, amelyet senki mástól nem viselt volna el. Be akarta fejezni ezt a könyvet a hónap végéig, az önmaga által kitűzött határidőre. Kivételes hirtelen elhatározásai egyikének engedelmességgel rábólintott, hogy június első hetében szerepel egy írótalálkozón, Flagstaffban.

Ritkán esett meg, hogy nyilvános szereplésre vállalkozott volna, s ha mégis, akkor sem nagyszabású, közfigyelemmel kísért rendezvényeken. Ezen a bizonyos találkozón azonban legfeljebb ha kétszáz már publikáló, illetve közlésre vágyó író vesz részt. Majd bepillantást enged nekik az írói műhelyébe, válaszol a kérdéseikre, aztán hazajön. Előadói tiszteletdíjat nem kér.

Ebben az évben rövid úton sorra visszautasította a kiadói szakma legtekintélyesebb szervezeteitől érkezett felkéréseket. A hírnév nem érdekelte, de a Közép-Arizonai Írók Egyesületében való közreműködést alkalmasnak

tekintette arra, hogy lerója tartozását. Tisztában volt azzal, hogy semmit nem adnak ingyen.

Késő délután a lábánál addig nyugodtan heverő kutya felemelte keskeny, értelmes fejét. A fényesre kefélt szürke bundájú állat farkasra emlékeztetett.

– Ennyi az idő, Santanas? – Finom kezével, amelyet a természet mintha erre teremtett volna, Hunter megsimogatta az eb fejét. Elégedetten, de máris azzal az elhatározással, hogy ma még késő estig dolgozni fog, kikapcsolta a számítógépet. A nagy testű, csillogó szőrű kutya a nyomába szegődött.

Dolgozószobája rendetlenségéből kilépett a takaros, osztott üvegtáblájú ablakokkal határolt, tágas nappaliba. A helyiségben vanília- és virágillat terjengett.

Kitárta a csempézett patióra vezető ajtót, és tekintete a környező sűrű erdőt kémlelte. A fák őt bezárták, másokat meg kizártak. Soha nem mérlegelte, hogy éppen melyikre van szüksége, csak azt tudta, szüksége van rájuk. A békére, a titokzatosságra és a szépségre, meg a kanyon élénk-vörös sziklafalaira. A csöndességben hallotta a közeli patakocska csobogását, érezte a levegő frissességét. Egyiket sem tekintette magától értetődőnek; nem mindig élt itt.

Aztán meglátta a lánykát, amint ráérősen sétál a kanyargós ösvényen a ház felé. A kutya csóválni kezdte a farkát.

Olykor, ha elnézte, mint most is, képtelenségnek találta, hogy egy ilyen kedves teremtség hozzá tartozik. Sötét hajával, kecses alakjával, gondtalanul magabiztos mozgásával fájdalmas mosolyra készítette. Sarah...

A munkát és a magánéletet tartotta a két létfontosságú dolognak az életében. Az életét Sarah jelentette. Miatta volt érdemes küzdeni, vállalni a kudarcot, a félelmet és a szenvedést. Miatta mindent érdemes volt.

Ahogy Sarah a közelébe ért, felnézett rá. Szája mosolyra húzódott, kivillantva fogszabályozóját.

– Szia, apu!

1. fejezet

A *Celebrity* című magazin szerkesztőségében a nyomdába adás hetében szokás szerint eluralkodott a káosz. A rovatvezetők őrjöngtek, az íróasztalokat elborították a kéziratok, a fényképek és a korrektúralevonatok, minden telefonvonal foglalt volt, és senki nem ért rá ebédelni. Óráról órára erősödött a pánikhangulat. Felborzolódtak a kedélyek, elszabadultak az indulatok. A szerkesztőségi szobákban késő éjszakáig égtek a lámpák, a helyiségeket betöltötte a kávéillat és a cigarettafüst büze. Kézről kézre járt a gyomoridegesség elleni gyógyszer, és fogyott a szemcsepp is. Az ötödik éve a szerkesztőségben dolgozó Lee már természetesnek tartotta ezt a havonta ismétlődő örületet.

Az igényes kiállítású, tekintélyes kiadvány eladásából évente dollármilliók folytak be. A magazin a gazdag és híres emberek bemutatása mellett neves pszichológusok és újságírók cikkeit is közölte, továbbá interjúkat jelentett meg mind államférfiakkal, mind pedig rocksztárokkal. Képanyaga elsőrendű volt, szövege tömör stílusban, alapos anyaggyűjtést követően íródott. Némely rosszmájúak minőségi pletykalapnak titulálták, de a minőséget ők sem vonták kétségbe.

Ha valamely termékről ebben a magazinban jelent meg hirdetés, garantáltan megnőtt iránta a kereslet, és ennek megfelelően alakultak a hirdetési árak. A *Celebrity* az üzleti verseny kemény világában az ország piacvezető havi lapjai közé számított. Lee Radcliffe nem is szegődött volna el akárhová.

– Milyen a szoborról készített kép?

Lee felpillantott barátnőjére, Bryan Mitchellre, az egész nyugati partvidék egyik legjobb fotósára, és hálásan elvette a feléje nyújtott csésze kávéját. Az elmúlt négy nap alatt összesen húsz órát ha sikerült aludnia.

– Jó – mondta kurtán.

– Egy sufniban is külön műveket tákolnak össze.

Lee, bár magánemberként egyetértett ezzel a véleménnyel, vállat vont.

– Vannak, akik az ilyen értelmezhetetlen és különc dolgokat szeretik.

Bryan nevetve ingatta a fejét.

– Amikor azt mondták, hogy fotózzam le a lehető legelőnyösebben azt a piros és fekete huzalgubancot, majdnem megkértem őket, hogy kapcsolják le a villanyt.

– Mégis szinte misztikusnak láttatod.

– Megfelelő világítással misztikusnak tudok láttatni minden vacakot. Ugyanúgy, ahogy te meg mindenkit káprázatosan tudsz megszólaltatni.

Lee ajkán mosoly suhant át. Gondolatai tucatnyi más irányban kalandoztak.

– Neked egy napi munkával is sikerül? – kérdezte.

– Az attól függ... – A farmernadrágos Bryan fél fenékel leült Lee rendezett íróasztalára, és belekortyolt a maga kávéjába. – Még mindig Hunter Brown után kutakodsz?

Lee komoran összevonta szabályos szemöldökét. Hunter Brown a személyes ügyévé, már-már rögeszméjévé kezdett válni. Talán mert az író annyira megközelíthetetlen volt, eltökélte magában, hogy ő lesz az első, aki áthatol a rejtély ködén.

Öt évebe telt, mire felküzdötte magát a belső munkatársi státuszig. Az tartották róla, hogy állhatatos, alapos, és nem hagyja magát lerázni. Rászolgált ezekre a jelzőkre. Most sem tántorítja el, hogy Hunter Brown után kutatva három hónapja örökké falba ütközik. Így vagy úgy, de egyszer meglesz az anyag.

– Egyelőre nem jutottam tovább az ügynöke nevénel és a kiadója telefonszámánál – vallotta be. – Soha nem találkoztam még ilyen szófukar emberekkel.

– A múlt héten nagyon beütött az új könyve. – Bryan felvett egyet a Lee által rendszeresen átnézett, gondosan külön tornyokba halmozott újságokból, és rábökött egy cikkre. – Olvastad?

– Már megszereztem a könyvet, de még nem értem rá belenézni.

Bryan hátravetette a vállára hulló hosszú, mézszínű sörényét.

– Ne sötét éjszakán kezdj bele! – Ivott egy korty kávé, aztán felnevetett. – Úristen, én a végén már úgy aludtam, hogy felkapcsoltam a lakásban lévő összes villanyt. Nem tudom, hogyan csinálja.

– Ez az egyik, amit ki fogok deríteni – jelentette ki magabiztosan Lee.

Bryan bólintott. Nem volt kétsége afelől, hogy így lesz. Mandulavágású szemével barátnőjére nézett.

– Miért? – kérdezte őszinte érdeklődéssel.

Lee kiitta a kávé maradékát, és az üres műanyag poharat a csordultig teli szemétkosarába dobta.

– Mert senki más nem teszi meg.

– A Mount Everest-szindróma – jegyezte meg Bryan, mire Lee önkéntelenül elmosolyodott.

A felületes szemlélő két vonzó nőt látott volna, amint közömbösen társalognak egy korszerűen felszerelt, tet-szetősen berendezett szerkesztőségi szobában. Alaposabb odafigyeléssel azonban kiderültek volna a különbözőségeik is.

A farmert és kényelmes pólót viselő Bryan könnyedén vette az életet. Minden lezser volt rajta, a foltos sportcipőjétől kezdve egészen a kibontott sörényéig. Határozott vonású, érdekes arcán nem volt festék, csupán sietve áthúzta a szempilláit fekete spirállal. Eredetileg talán rúzsra és arcpirosítóra is gondolt, aztán nyilván elfelejtette használni.

Lee csupa ideg volt, ezt elárulta keze, amely soha nem nyugodott tétlenül. Az alakjára szabott, jégkék kosztümot viselt. Haját rövid, lendületes fazonra vágatta egy mes-terfodrásszal. Így kevés gondozást igényelt, s ez pontosan olyan fontos volt a számára, mint az, hogy a frizurája jól mutasson. Tincseinek színárnyalatát valahol a réz és az arany között lehetett volna meghatározni. Olyan finom, tejfehér bőre volt, amelyet a vörös hajú nők közül egyesek a természet adományának, míg mások csapásnak tekintenek. Arcát aprólékos gonddal készítette ki ezen a reggelen, beleértve a szemhéja árnyékolását is. Finom vonásait telt ajka és akaratos álla csak még jobban kiemelte.

Ők ketten teljesen más stílust képviseltek, és eltért az ízlésük is. Bármilyen furcsa, mégis barátnők voltak attól a pillanattól fogva, hogy először találkoztak. Jóllehet Bryannek nem mindig tetszett Lee rámenőssége, Lee pedig nem mindig helyeselte Bryan könnyed életfelfogását, szoros kapcsolatuk egy pillanatra sem lazult meg az utóbbi három év alatt.

– Megvan! – Bryan végre megtalálta a csomagolt cukorkát, amelyet a farmerja zsebébe dugott, és nekilátott kibontani. – Mi a haditerved?

– Folytatom a kutatást – válaszolta Lee már-már dühösen. – Van néhány kapcsolat a *Horizon*hoz, a kiadó-jához. Valamelyik szálon majdcsak előrejutok. – Anélkül, hogy tudatában lett volna, dobolni kezdett ujjjaival az íróasztalon. – A fenébe, Bryan, olyan ez az ember, mint aki nincs is! Még azt sem tudom kideríteni, melyik államban lakik.

– Hajlok rá, hogy higgyek a kósza híreknek – mondta Bryan elgondolkodva. Közben Lee szobája előtt valaki éppen hisztérikus rohamot kapott, mert meghúzták a cikkét. – Amondó vagyok, hogy a fickó elrejtőzött valahol egy barlangban, amelyik tele van denevérekkel meg kóbor farkasokkal. Lehet, hogy bárányvérrel írja a regényeit.

– És minden újhholdkor szüzeket áldoz...

– Nem volnék meglepve. – Bryan lustán lógázta a lábát, és közben a cukorkát szopogatta. – Én mondom neked, kísérteties fickó.

– Akárhogy is, a *Halk sikoly* felkerült a bestsellerlistára.

– Nem azt mondtam, hogy nem jó író – vetette ellen Bryan. – Csak azt mondtam, hogy kísérteties. Miféle agya van ennek? – Kissé szégyenlős mosollyal megrázta a fejét. – Elárulom, múlt éjszaka, amikor nyitott szemmel próbáltam elaludni, azon fohászkoztam, bárcsak soha ne hallottam volna Hunter Brownról.

– Hát ez az. – Lee türelmetlenül felállt, és a keletre néző ablakhoz lépett, ám nem pillantott ki rajta; Los Angeles látványa nem érdekelte. Egyszerűen csak nem bírt nyugton ülni. – Milyen srófra jár az agya? Milyen a magánélete? Nős? Hatvanöt éves, vagy huszonöt? Miért szólnak a regényei természetfölötti dolgokról? – Sarkon fordult. A tökéletes smink sem palástolta az arcán tükröződő türelmetlenséget és bosszúságot. – Te miért olvastad el ezt a könyvet?

– Mert lenyűgözött – válaszolta habozás nélkül Bryan.

– Mert mire eljutottam a harmadik oldalig, annyira megfogott, hogy feszítővassal sem tudtam volna elvenni tőlem.

– Pedig te értelmes nő vagy.

– Igen, a fenébe is – bólogatott mosolyogva Bryan. – És?

– Miért vesznek meg és olvasnak el intelligens emberek olyasmit, ami halálra rémíti őket? – töprengett fennhangon Lee. Elgondolkodva felemelte az asztalról a telefonálás közben kivett fél fülbevalóját. – Amikor elkezdesz olvasni egy Hunter Brownt, eleve tudod, milyen nyomasztó hatással lesz rád. A könyvei mégis állandóan a sikerlista élére ugranak, és ott is maradnak. Miért ír ilyen hátborzongató történeteket egy nyilvánvalóan intelligens ember?

Bryan megállapította magában, hogy Lee, ha töpreng, szokása szerint mindig babrál valamit, ami éppen a keze ügyébe esik – a filodendron levelét, vagy egy ceruzacsonkot.

– Ez valami rosszallásféle?

– Igen, lehet. – Lee elkomorult arccal pillantott fel újra.
– Ez az ember a legjobb tollú szerző az egész országban. Olyan érzékletesen ábrázol egy szobát egy ódon házban, hogy szinte érzed a por szagát. Olyan valóságosak az alakjai, hogy megesküdnél, magad is találkoztál már a könyveiben szereplő emberekkel. És arra használja a tehetségét, hogy horrort írjon! Ki akarom deríteni, miért.

Bryan gombóccá gyúrte az elszopogatott cukorka papírját.

– Ismerek egy nőt, a legjózanabb elme, a legjobban elemző koponya, akivel valaha összefutottam. Tehetsége van ahhoz, hogy sötét ügyeket bányásszon elő, és még a hihetetlenül száraz eseteket is érdekfeszítő történetekké változtassa. Becsvágyó, kiváló az íráskészsége, de egy magazinnál dolgozik, és hagyja, hogy a félbehagyott regénye a fiókban árválkodjon. Csinos teremtés, de üzleti ügyeken kívül nemigen találkozik senkivel. És az a rossz szokása, hogy beszéd közben összevissza hajlítgatja a gemkapcsokat.

Lee lepillantott a kezére, aztán hűvösen Bryan szemébe nézett.

– És tudod, miért?

A fotós lány szeme jókedvűen megvillant, de a hangja komoly maradt.

– Három éve mindhiába igyekszem kideríteni...

Lee mosolyogva a papírkosárba ejtette az elgörbített iratkapcsot.

– Hát akkor bizony nem volnál jó oknyomozó riporternek.

Lee-nek nem volt szokása megfogadni mások tanácsát, mindig inkább a maga feje után ment. Felkapcsolta az olvasólámpát, elnyúlt az ágyon, és kézbe vette Hunter Brown legújabb regényét. Egy-két fejezetet elolvas, határozta el, aztán korán álmra hajtja a fejét. A korai lefekvés majdhogynem bűnös fényűzésnek tűnt az egész heti hajtás után a *Celebrity*nél.

Hálósobáját az elefántcsontszín és a kék különböző árnyalatai uralták, az egészen halvány vízkéktől a sötét indigóig. Örömet lelte a tucatnyi szétszórt, tömött párnában, az óriási török szőnyegben és az Anna királynő-korabeli posztamensben, amelyen pávatollakkal és eukaliptuszágakkal teli váza díszelgett. Legutóbbi szerzeménye, egy nagy fikusz, szépen növekedett az ablak előtt.

Ezt a szobát tekintette az egyetlen valóban személyes zugnak az életében. Neves újságíró lévén tudomásul vette, hogy ő maga ugyanúgy közszereplő, mint az általa felkutatott híres emberek. Nem ragaszkodhatott ahhoz, hogy magánélete legyen, ha állandóan mások életében kutakodott. De a világnak ebben a kis sarkában teljesen elengedhette magát, elfelejthette, hogy van munka, amit el kell végeznie, számlálóra, amelyen egyre magasabbra kell kapaszkodnia. Amikor visszavonulhatott a béke eme oázisába, megfedkezett a falakon kívül nyüzsgő Los Angelesről.

Pontosan tudta, hogy hajlamos túlhajszolni magát. Hálósobája csendjében azonban minden éjszaka újra feltöltődött, és ismét képessé vált a következő napi száguldásra.

Kényelmesen elhelyezkedett, és kinyitotta Hunter Brown legfrissebb sikerkönyvét.

Alig fél óra alatt zavarodottság, nyugtalanság lett úrrá rajta, teljesen elvarázsolódott. Haragudott volna a szerzőre, amiért ennyire lebilincseli, ha nem lett volna elfoglalva a lapozással. Hunter rendkívüli körülmények közé helyezett egy hétköznapi embert, de olyan hozzáértéssel, hogy Lee máris azonosult a tanárral, aki egyszer csak azt vette észre, sötét titokkal hozzák összefüggésbe a kisvárosban.

A cselekmény érdekfeszítően alakult, és a párbeszédnek olyan természetesek voltak, hogy szinte hallotta a hangokat. A szerző annyi jellegzetes ismertetőjeggyel ábrázolta a kisvárost, hogy Lee-nek úgy tűnt, maga is járt már ott. Tudta, a történet arra megy ki, hogy jó néhány kellemetlen pillanatot szerezzen neki a sötétben, de muszáj volt továbbolvasnia. Ebben állt a kiváló elbeszélő varázsereje.

Lee átkozta, de falta tovább a sorait, s amikor megcsörrent mellette a telefon, úgy összerezett, hogy kiesett kezéből a könyv. Újra átkozódott, ám ezúttal magát szidta, és felvette a kagylót.

Bosszúsága nem tartott sokáig. Ceruzát ragadva, sebesen írni kezdett a telefon mellett tartott jegyzetfüzetbe. Aztán nyelvét a foga között kidugva letette a ceruzát, és elmosolyodott. Hálás lehet a New York-i kapcsolatának. Ha eljön az ideje, le fogja róni adósságát, ahogyan mindig is tette. Most azonban, gondolta, miközben ujjai Hunter könyvén doboltak, előkészületeket kell tennie, hogy részt vehessen egy szűk körű írótalálkozón az Arizona állambeli Flagstaffban.

El kellett ismernie, hogy a vidék megkapó. Lee szokása szerint munkával töltötte az időt a repülőn Los Angelesteől Phoenixig, de amikor átszállt a kis helyi járatra Flagstaff felé, elfeledkezett a munkájáról. Fehér felhőfoszlányok között repültek roppant térségek fölött, amelyekre úgy rácsodálkozott, ahogyan Los Angeles felhőkarcolóira és nyüzsgésére soha. Lepillantott az Oak Creek kanyon csúcsaira, szurdokaira és erődítményszerű szikláira. Valami dübörgő izgatottságot érzett, ami pedig vele, aki nem egykönnyen esett ámulatba, ritkán történt meg. Ha több ideje volna...

Sóhajtván lépett ki a gépből. Soha nincs elég ideje.

A kis repülőtér egyetlen helyiségből álló várócsarnokában éttermet nem, csak egy büfét meg egy üdítőital- és csokoládéautomatát látott. Nem volt hangosbeszélő, amely bejelentette volna az érkező és induló járatokat. Nem sietett elébe egyetlen buzgó reptéri hordár sem, hogy megszabadítsa poggyászatól. Az épület előtt nem várakozott taxik sora, hogy a néhány kiszálló utasért versengjen.

Úti ruhásájkját vállára vetve, rosszkedvűen ráncolta homlokát a körülmények láttán. A türelem nem tartozott az erényei közé.

Fáradtan, éhesen és a helyi járat rázós kisgépétől kissé megviselten a pulthoz lépett.

– Legyen szíves, intézkedjék, hogy bejussak a városba!

Az ingujjban és meglazított nyakkendőben számítógépe billentyűit nyomogató férfi abbahagyta a munkát. Udvariasan felpillantott, majd tekintete megállapodott Lee arcán. Kámeára emlékeztette, amelyet nagymamája szokott volt viselni a nyakában különleges alkalmakkor. Önkéntelenül is kihúzta magát.

– Kocsit akar bérelni?

Lee egy pillanatig gondolkodóba esett, aztán elvetette a lehetőséget. Nem városnézésre jött, így aligha érné meg kocsit bérelnie.

– Nem, csak beszállítást kérek Flagstaffba. – Megadta a szálloda nevét. – Van reptéri transzferszolgálatuk?

– Hogyne, persze. A nyilvános készülék mellett megtalálja a telefonszámot a szállodáknál. Hívja fel őket, és magáért küldenek valakit!

– Köszönöm.

A helyiségen áthaladva Lee orrát hot dog illata csapta meg. A gépen visszautasította a tálcán kínált gyanús ételt, és most megkordult a gyomra.

Gyorsan tárcsázott. Bemondta nevét a szállodai alkalmazottnak, aki megígérte, hogy húsz percen belül ott lesz érte a kocsí. Lee megnyugodva vett magának egy hot dogot, aztán letelepedett egy műanyag székre, és várt.

Meg fogom szerezni, amiért jöttem, ismételte magában már-már indulatosan, miközben kinézett a távoli hegyek felé. Nincs vesztegetni való ideje. Háromhavi kudarcorozat után végre szemtől szemben fogja látni Hunter Brownt.

Némi furfanggal és eltökéltséggel sikerült meggyőznie főszerkesztőjét, hogy állja az út költségeit. Fogadkozott neki, hogy megéri. Meg kell, hogy érje. Hátradőlt, és sorra vette a kérdéseket, amelyeket majd feltesz Hunter Brownnak, miután a közelébe férközött.

Egy óra, ennyire lesz szüksége, döntötte el. Hatvan perc. Ennyi idő alatt elég információt tud kiszedni belőle egy

velős interjúhoz. Pontosan azt fogja tenni, amit legutóbb azzal a vonakodó Oscar-díjassal meg azzal az elnökjelölttel, aki olyan ellenségesen viselkedett. Lehet, hogy Hunter Brownra mindkettő igaz lesz? – találgatta, és halványan elmosolyodott. Az adja meg a sava-borsát a dolognak! Ha szelíd, egyszerű életre vágyott volna, enged az unszolásnak, és feleségül megy Jonathanhoz. Most éppen a soron következő kerti ünnepséget tervezné, és nem azon törné a fejét, hogyan cserkésszen be egy sikerszerzőt.

Kis híján hangosan felnevetett. Kerti ünnepségek, bridzspartik meg a jachtklub. Ennyi tökéletesen kielégíti a családját, de ő többre vágyik. Mire? – kérdezte tőle egyszer az édesanyja, amire csupán azt tudta válaszolni: Többre, és kész.

Az órájára pillantott. Gondosan halomba rakta poggyászát a szék mellett, majd bement a női mosdóba. Alighogy az ajtó becsukódott mögötte, belépett a várócsarnokba az a személy, akinek a kedvéért ideutazott.

Hunterraal nem gyakran fordult elő, hogy jót tett valakivel, és ha mégis, akkor csakis azzal, akihez őszintén ragaszkodott. Mivel a városba érkezése után maradt még szabad ideje, kiutózott a reptérre azzal a szándékkal, hogy bevigye a kiadóját. Futólag körbepillantott, majd odament ugyanahhoz a pulthoz, amelynél tíz perccel korábban Lee is érdeklődött.

– Időben megérkezett a 471-es járat?

– Igen, uram, tíz perccel ezelőtt leszállt a gép.

– Jött vele egy nő? – Hunter végignézett a csaknem néptelen várócsarnokon. – Csinos, huszonöt körüli...

– Igen, uram. Épp most ment be a mosdóba. Ott a csomagja.

– Köszönöm. – Hunter elégedetten a takaros poggyászhalomhoz sétált. Szemrevételezte a ruhásákat, a kis kezes bőröndöt és az irattáskát. De hát melyik nő utazik kevés csomaggal? Vajon Sarah nem két kofferrel indult-e el három napra meglátogatni a Phoenixben élő nagynénjét?

Különös, hogy ez a kislány már most igazi nő. Vagy talán nem is olyan különös, morfondírozott magában. A lányok úgy születnek, hogy máris kész nők, míg a fiúknak évekre van szükségük, hogy kinőjenek a gyerekkorból – ha ugyan valaha is kinőnek belőle.

A várócsarnokba visszatérve Lee rögtön észrevette a poggyásza mellett várakozó férfit. Háttal állt neki, így csak azt látta, hogy magas, szikár termetű, és fekete haja lazán a pólója nyakába hullik. Pontosan jött, gondolta elégedetten.

– Lee Radcliffe vagyok – lépett hozzá.

Amikor a férfi megfordult, Lee megdermedt, és a személytelen mosoly ráfagyott az arcára. Az első pillanatban nem tudta volna megmondani, miért. A férfi jóképű volt – talán túlságosan is. Arca keskeny, de nem tudósarc, csontos, de nem durva. Orra egyenes és arisztokratikus, a szájának vonala viszont mint egy költőé. Sötét, sűrű haja összekócolódott, mintha órákon át vezetett volna nagy sebességgel, leeresztett ablak mellett.

De nem ezektől állt el a szava. Soha nem találkozott még ilyen sötét, ilyen közvetlen, ilyen... zavarba ejtő szempárral. Mintha keresztüllátna rajta. Nem, nem keresztül, helyesbített Lee kábán. Hanem belém.

A férfi egy zavart, tejfehér arcot látott, a döbbenettől elkerekedett szempárral. Puha, nőies, finoman kifestett ajkat. Elszántságot. Akaratos állat és olvasztottréz színű haját, amelynek olyan lehet a tapintása, mint a selyemé. Egy kifelé higgadt, belül csupa ideg nőt, akinek olyan az illata, mint a tavaszi estéknek, aki úgy fest, mintha most lépett volna le a *Vogue* címlapjáról. Ha az a belső vibrálás nincs benne, Hunter talán útjára engedi, de mindig is érdekelte, mi rejtezik az emberekben a felszín alatt. Pillantása olyan gyorsan siklott végig a nő csinos utazókosztümjén, hogy tekintetét szinte egy pillanatra sem vette le a szeméről.

– Nos?

– Hát én... – Lee-nek kiszáradt a szája, és kénytelen volt nyelni. Ettől felbőszült. Csak nem fog hebegni egy szállodai

sofőr előtt?! – Ha azért jött, hogy bevigyen – mondta kurtán –, hozza a csomagjaimat!

Hunter felvonta a szemöldökét, de nem szólt semmit. Nyilvánvaló, hogy a nő összetéveszti valakivel. Egyetlen mondat elég lenne, hogy felvilágosítsa. No de nem ő tévedett. Mint máskor, most is inkább az ösztöneire hallgatott. Lehajolt, felemelte a bőröndöt, aztán vállára vette a ruhasák szíját.

– Az épület előtt hagytam a kocsit.

Lee az irattáskáját markolva és a férfi hátát maga előtt látva sokkal nagyobb biztonságban érezte magát. Ez a különös érzés csak az izgalomtól és a hosszú repülőúttól van, nyugtatta magát. Nem szokott megilletődni férfiak társaságától, nem szokta megbámulni őket, és főleg nem szokott hebegni előttük. Azt remélte, megnyugszik, ha megfürdik, és eszik a hot dognál valamivel tartalmasabb ételt.

Kiderült, hogy a kocsi, amelyet a férfi említett, terepjáró. Bizonyára a meredek hegyi utak és az itteni kemény telek miatt van rá szükség, gondolta Lee, miközben felkapaszkodott az ülésre.

Jól mozog, gondolta Hunter, és kifogástalanul öltözködik. Viszont rágja a körmét.

– A környéken lakik? – kérdezte csevegő hangnemben, miután elhelyezte hátul a csomagokat.

– Nem. Egy írókonferenciára jöttem.

Hunter beült a kormány mögé, és becsapta az ajtót. Már tudta, hová kell vinnie az utasát.

– Maga író?

– Igen. – Lee a regénye kéziratának két fejezetére gondolt, amelyet arra az esetre hozott magával az irattáskában, ha esetleg álcáznia kellene magát.

Hunter lendületesen keresztülhajtott a parkolón, majd ráfordult a bekötőútra.

– Miket ír?

Lee hátradőlt az ülésen, és úgy döntött, elpróbálja a mondókáját, még mielőtt bekerül a kétszáz már publikáló, illetve írói babérokra pályázó szerző közé.